

– Rožė, puikiai padirbėjai, Kristalė yra švariausia vienaaragė, kokią šiandien teko matyti. Sidabriniai kaspiniai labai gražiai dera su jos žydrai violetiniais karčiais ir uodega, puikus pasirinkimas!

– Ačiū, mokytoja.

Rožė paraudo, jos širdį užliejo pasididžiavimas. Mergaitė jau mėnesį mokėsi Vienaragių akademijoje, bet pastaruoju metu ėmė nerimauti, kad kažkuo neįtinka vienaaragių priežiūrą dėstantčiai mokytojai Rozmari. Rožė labai mėgo būti geriausia klasėje ir, nors visada pirmoji kėlė ranką, trokšdama atsakyti į klausimus ar pasisiūlyti

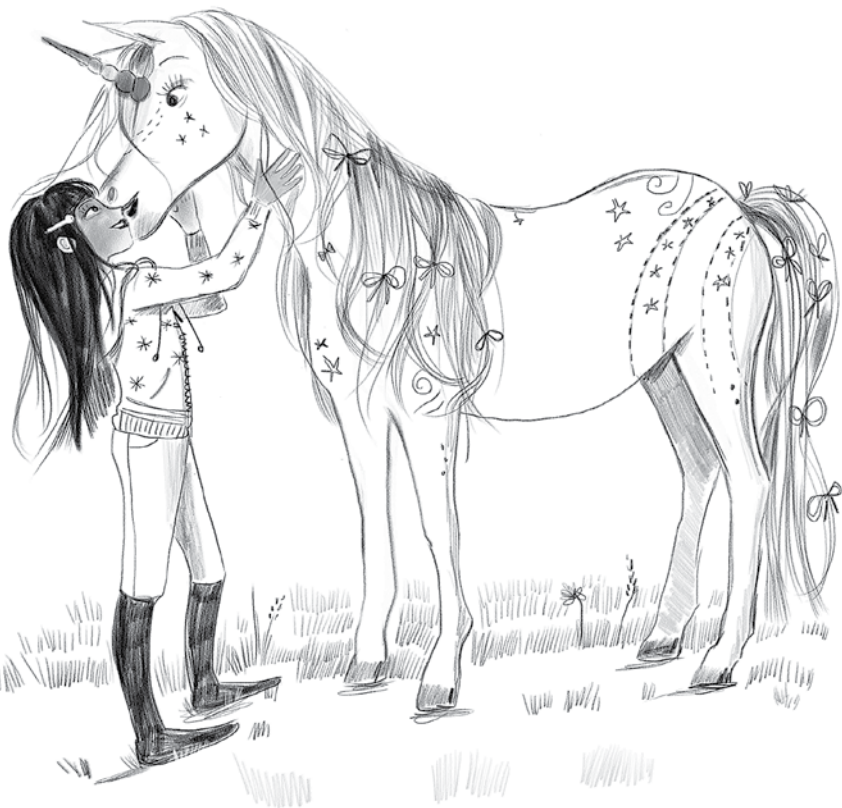

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

savanore kokiam nors darbui, mokytoja kažkodėl ją praleisdavo pro akis ir imdavo klausinėti kitus mokinius. Rožė negalėjo to suprasti.

– Šaunuolė, – sušnibždėjo Kristalė, jos šiltas kvėpavimas kuteno mergaitei veidą.

– Ačiū! – Rožė paglostė glotnų baltą savo vienaragės kaklą, išpuoštą mirguliuojančiais rožiniais verpetais.

Rožė ir Kristalė

Kristalė buvo tikra gražuolė, todėl Rožė pasijuto tarsi devintame danguje, kai pirmąją dieną akademijoje direktorė Dilgynė suvedė jas kartu. Kristalė su džiaugsmu pritardavo visiems Rožės sumanymams, ir jos iškart susidraugavo.

Mokytoja Rozmari toliau apžiūrinėjo vienaragius. Klasę sudarė penkios mergaitės iš Deimantų kambario, kuriame gyveno Rožė, ir mokiniai iš Topazų bei Rubinų kambarių.

– Ariana, labai gražiai supynei Šnabždesio karčius, – mokytoja Rozmari pagyrė šalia Rožės stovinčią mergaitę.

Rimtoji Ariana, kuri kasdien atrodė dailiai ir tvarkingai, o jos drabužiai nuolat būdavo švarutėliai, labai nudžiugo.

– O varge... Matilda! – palingavo galvą mokytoja, apžiūrinėdama Perlą, Matildos vienaragį. Jo karčiai buvo supinti skirtingo storio kasomis, kelios iš jų jau išsileido, o įvairiaspalvių kaspinių

raizginys uodegoje atrodė taip, tarsi juos kas nors būtų įpynęs paskutinę akimirką.

– Kas čia nutiko? – paklausė mokytoja, pakeldama Perlo uodegą.

Keli mokiniai sukikeno. Rožė panoro prasmegti skradžiai žemę. Ji negalėjo įsivaizduoti nieko baisiau, nei visos klasės akivaizdoje klausytis, kaip mokytoja vardija jos klaidas. Vargšė Matilda! Bet bendraklasė visai neatrodė nusiminusi.

– Mokytoja, atleiskite, – ėmė teisintis Matilda, iš kišenės traukdama nedidelį bloknotą. – Jau ketinau sutvarkyti Perlo uodegą, bet ant kaspinių dėžutės pamačiau nutūpusią liepsnelę. Paukščiukas bandė ištraukti kaspiną ir atrodė toks mielas, kad tiesiog privalėjau jį nupiešti. Pažvelkite.

Ji parodė piešinį. Matildai puikiai pavyko pa-vaizduoti įžūlų mažosios liepsnelės judesį.

Regis, mokytoja Rozmari truputį atlyžo.

– Puikus piešinys, Matilda, bet tu lankai akademią tam, kad išmoktum rūpintis savo viena-

ragiu, o ne pieštum liepsnelės. Turi labiau pasistengti, kitaip metų pabaigoje nebaigsi mokyklos. Ar supratai?

– Taip, mokytoja, – Matilda nusibraukė nuo veido susitaršiusius raudonus plaukus ir atsidošo. – Kartais atrodo, kad mano pirštai tiesiog privalo piešti. Tačiau aš pasistengsiu juos suvaldyti.

Mokytoja Rozmari nusišypojo ir žengė toliau.

– Gal vienaragių apžiūrai pasibaigus kartu imkimės ko nors smagaus? – Rožė sušnibždėjo Kristalei.

– Ak, puiku! Gal keliaukime į žaidimų aikštelę? – karpydama ausimis pasiūlė Kristalė.

– Arba galėtume leisti Laukinių gyvūnų stebėjimo taku, – įtaigiai sukuždėjo Rožė. – Jis vingiuoja per visas akademijos valdas. Regis, keliaujant juo galima pamatyti lapiukus, urvinius vorus ir, jei pasiseks, net purpurinį barsuką.

– Gerai, taip ir padarykime, – sutiko Kristalė. – Į žaidimų aikštelę nueisime kitą sykį.

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

– Gal pakvieskime kartu ir Deimantų kambario mergaites? – pasiūlė Rožė.

Ji labai troško akademijoje susirasti draugų, bet kol kas jos kambario mergaitės elgėsi gana santūriai ir tyliai. Berniukai iš Topazų kambario dažnai kartu šuoliuodavo po mokyklos valdas, o Rubinų kambario mergaitės nuolat vaikščiodavo dideliu linksmu būriu, bet Deimantų kambario gyventojos elgėsi kitaip: jos buvo labai skirtingos ir daug laiko praleisdavo atskirai.

„Na, daugiau taip nebus, – nutarė Rožė. – Atėjo laikas visoms kartu pasilinksminti!“

Rožė palaukė, kol mokytoja Rozmari baigs apžiūrą ir paleis mokinius, o tada atsistojo ant apversto kibiro ir suplojo rankomis:

– Deimantų kambario mergaitės, paklausykite! Mudvi su Kristale pamanėme, kad visos kartu turėtume leisti Laukinių gyvūnų stebėjimo taku.

Ketrios Deimantų kambario gyventojos išistebeilijo į Rožę. Ši ištiesino pečius ir drąsiai nu-

Rožė ir Kristalė

sišypsojo mergaitėms, nors jos širdis pašėlusiai plakė. „Pasitikėk savimi!“ – nuolat kartodavo dukteriai itin dalykiška Rožės mama.

– Bus smagu! – pažadėjo Rožė.

– Mes prisidėsime, tiesa, Žiburėli? – paklausė Violeta, atmesdama per petį savo tamsią kasą.

– Be abejo, – sužvengė jos vienaragis.

Šnabždesys bakstelėjo Arianai nosimi.

– Mudu su Šnabždesiu irgi prisidėsime, – pažadėjo šioji.

– Ir mes su Perlu, – pritarė Matilda ir nusiėmė akinius nusivalyti. Už ausies užkištas pieštukas

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

nusirito ant grindų. – Tai štai kur aš jį padėjau! – šūktelėjo Matilda ir puolė prie pieštuko. – Tik pažiūrėkite! Maniau, kad jį pamečiau! – plačiai šypsodamasi ji atsitiesė su pieštuku rankoje.

Mergaitės ėmė krizenti, bet tvarkingoji Ariana, kuri nemėgo išsiblaškusios Matildos, tik vyptelėjo.

Rožei akmuo nuo širdies nusirito pamačius, kad kambario bičiulėms patiko jos sumanymas. Ji gerokai nervinosi stovėdama priešais mergaites.

– Frėja? – paklausė ji, jau labiau pasitikėdama savimi. – O kaip judvi su Meilute? Juk irgi prisidėsite, tiesa?

Frėja įdėmiai žiūrėjo į automatinį vežimėlį, bildantį po arklides ir vežiojantį vienaragiams dangiškas uogas.

– Žemė kviečia Frėja. Ar girdi mane?

Kai Violeta bakstelėjo jai alkūne, Frėja stryktelėjo.

Rožė ir Kristalė

– Kas yra? – paklausė ji ir apsižvalgė.

– Deimantų kambarys ketina leisti Laukinių gyvūnų stebėjimo taku. Ar nori joti drauge? – paklausė Rožė.

– Ne, ačiū, – Frėja išsitraukė iš kišenės mažytę užrašų knygelę ir ėmė kažką paskubomis rašyti.

– Bet tu turi joti! – pareiškė Rožė, be galo džiaugdamosi dėl to, kad pavyko įkalbėti kitas mergaites. – Mes visos keliausime. Tu irgi privalai.

– Būk gera, Frėja, keliaukime kartu! – meldė Meilutė, Frėjos vienaragė.

– Atsiprašau, – atsakė Frėja nė nepakeldama akių. – Aš per daug užsiėmusi.

Meilutė labai nusiminė.

– Mes irgi keliausime su jumis. Mudu su Juokdariu labai mėgstame iškylas. Kur trauksime? – smulkutis berniukas Mikis, šelmiškai šyptelėjęs, pažvelgė į Rožę pro ilgus juodus kirpčiukus ir sustojo šalia.

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

Mikio vienaragis, gražuolis su pasišiaušusiais tamsiais mėlynais karčiais ir nepaprastai ilga uodega, džugiškai linktelėjo.

– Atleisk, Miki, bet gal kitą kartą. Tai Deimantų kambario išskyla, todėl vyks *visos* jo gyven-

Rožė ir Kristalė

tojos, – idėmiai pažvelgusi į Frėją atsakė Rožė ir nušoko nuo kibiro. – Nagi, mergaitės, eime! – ji pirmoji žengė į lauką.

Kai visos susirinko kieme, Rožė pastebėjo, kad Frėja su Meilute vis dėlto liko arklidėse.

– Frėja! – irzliai sušuko Rožė.

– Ji neis su jumis, – pranešė Mikis, linksmai žingsniuodamas kartu su mergaitėmis. – Gal tiks, jei mudu su Juokdariu apsimesime Meilute ir Frėja?

Jis suvaidino, kad atsiverčia užrašų knygelę ir greitai kažką užsirašo.

Visi nusijuokė, net ir Rožė, nors dėl Frėjos ji pasijuto nesmagiai. Kaip Deimantų kambario gyventojoms pavyks tapti geriausiomis draugėmis – tokiomis kaip mergaitės iš Rubinų kambario, – jei Frėja nedalyvaus bendroje veikloje?

– Atleisk, Miki, bet tai Deimantų kambario išskyla, o tu gyveni Topazų kambaryje. Turi dalyvauti Frėja su Meilute. Judu su Juokdariu galėsite prisidėti kitą kartą, – pareiškė Rožė.

